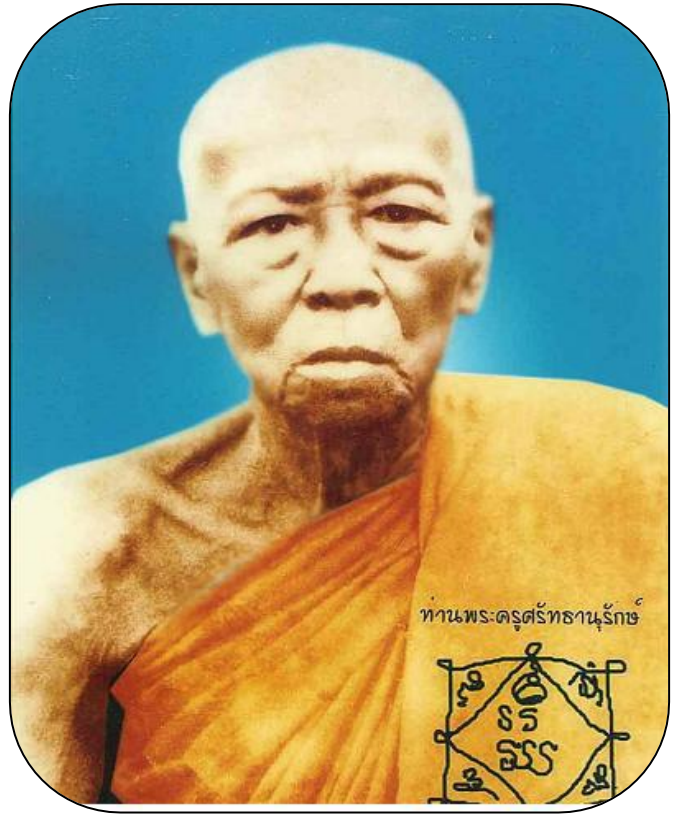

พระครูศรีรัตนรักษ์
(ตาทหลวงวรรณ วาจาสิทธิ์)

ประวัติของพระครูศรีธานุรักษ์ (ตาหลวงวรรณ วาจาสิทธิ์)

พระครูศรีธานุรักษ์ เป็นพระสงฆ์ที่มีจริยวัตรงดงามสมกับเป็นสงฆ์สาวกที่แท้จริงของ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กิจกรรมที่ท่านปฏิบัติเป็นที่รู้จักทั้งทางคณะสงฆ์ส่วนกลางและส่วน ภูมิภาคยังเป็นที่เคารพศรัทธาเลื่อมใสแก่ชาวพุทธและประชาชนโดยทั่วไปสมกับราชทินนามที่ ได้รับการสถาปนาแต่งตั้งว่า " พระครูศรีธานุรักษ์ "

พระครูศรีธานุรักษ์ เดิมชื่อ วรรณ ทิพย์มณเฑียร เป็นคนบ้านพรวน ตำบลท่าหิน อำเภอสทิงพระ (เดิมเรียกว่าอำเภोजะตึก) จังหวัดสงขลา

ชาติกำเนิด พระครูศรีธานุรักษ์ ถือกำเนิดเมื่อวันพฤหัสบดีที่ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๒๙ (วันพฤหัสบดี เดือนห้า ปีจอ พ.ศ. ๒๔๒๙) ตรงกับสมัยรัชกาลที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ โยม บิดาชื่อ เดช พรหมศิลา เป็นบุตรของ ขุนเกรียง พรหมศิลา โยมมารดาชื่อบุญ พรหม ศิลา (สกุลเดิม ทิพย์มณเฑียร) เป็นบุตรของขุนทิพย์มณเฑียรมีพี่น้องร่วมมารดาจำนวน ๔ คน เป็นชายทั้งหมด มีพี่ชายคนโตชื่อบุญ ทิพย์มณเฑียร คนรองชื่อบุญ ทิพย์มณเฑียร คนที่ สามชื่อบุญ ทิพย์มณเฑียร และ พระครูศรีธานุรักษ์ เป็นคนสุดท้อง

ชีวิตวัยเด็ก ช่วงเด็กชายวรรณ ทิพย์มณเฑียร อายุได้ ๙ ขวบ บิดามารดาได้ย้ายจาก บ้านพรวน ตำบลท่าหิน อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา มาอาศัยอยู่ที่บ้านบนสวน ตำบลฝาละ มี อำเภอบางปะอิน จังหวัดพิจิตร ซึ่งเป็นบ้านของลูกชายคนโตคือ บุญ ทิพย์มณเฑียร ซึ่งมี อาชีพเลี้ยงควายฝูง เอาไว้ใช้งานและขายบริเวณดังกล่าวนอกจากมีการเลี้ยงควายมากแล้วยังเป็น เส้นทางเดินของช้างป่าด้วย มีชื่อเรียกว่าบ้านคลองช้าง วัยเด็กจากคำบอกเล่าของญาติพระครู ศรีธานุรักษ์ที่ยังมีชีวิตอยู่ในยุคปัจจุบัน อาศัยอยู่ที่บ้าน บนสวนซึ่งเป็นบ้านเก่าที่พระครูศรีธา นุรักษ์เคยมาอยู่อาศัย ที่ตำบลฝาละมี อำเภอบางปะอิน จังหวัดพิจิตรว่า ในวัยเด็กพระ ครูศรีธานุรักษ์ เป็นเด็กที่มีนิสัยดีและซุกซน บิดาได้นำไปฝากให้เป็นลูกศิษย์วัดควนฝาละมี กับท่านจันทร์ เจ้าอาวาสวัดควนฝาละมีในขณะนั้น ท่านจันทร์ได้อบรมสั่งสอนทั้งทางโลกและ ทางธรรม หัดอ่านเขียนควบคู่ไปด้วยกัน ทำให้เด็กชายวรรณ ทิพย์มณเฑียร จากเด็กน้อยที่ดื้อ และซุกซนกลับมาเป็นคนสุภาพเรียบร้อย

การศึกษา การศึกษาของพระครูศรีธานุรักษ์เริ่มต้นจากการเรียนหนังสือ ก ข นอ โม ซึ่งเป็นการหัดอ่านเขียน ทั้งภาษาไทยและภาษาขอม วิธีการเขียนอ่านดังกล่าวเป็นการสอน

การเรียนเขียนอ่านให้กับศิษย์วัดในสมัยโบราณ ซึ่งเป็นการเริ่มต้นในการฝึกฝนวิชาทางไสยศาสตร์ และเป็นการฝึกฝนตั้งแต่เริ่มต้นในการเขียนอ่านหนังสือไทยโบราณและการสักเสกเลขยันต์ เวทย์มนต์ คาถาอาคม ศิษย์วัดในสมัยโบราณต้องเรียนหลักสูตรนี้เพราะ สิ่งที่ครูบาอาจารย์ให้ท่องบ่นตั้งแต่คำแรก คือ กอ ข้อ นอโม เป็นคาถาอาคม ซึ่งหน้าจะเป็นการให้ท่องเรียนตั้งแต่คำสั้นๆที่จำได้ง่าย เพื่อให้เกิดอยากเรียนในบทต่อไป หรือ

จะเรียกให้ง่ายคือคือหัวใจของแต่ละเวทย์มนต์คาถานั้นเอง แล้วภายหลังจึงได้เรียนท่องในบทที่มีความยาวเพิ่มขึ้นตามลำดับจะเรียกว่าอาจารย์ต้องดูหน่วยก้านของผู้ที่จะเรียนก่อนว่ามีความชอบในวิชาอาคมขนาดไหน พระครูศรีรัตนรักษ์เป็นบุคคลหนึ่งที่ผ่านหลักสูตรนี้ ที่วัดควนฝาละมี ตำบลฝาละมี อำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง โดยมีพระครูวัดตานุกูลผู้เป็นอาจารย์ เป็นผู้ให้การอบรมสั่งสอน พระครูวัดตานุกูล เป็นพระสงฆ์ที่มีความรู้ทางไสยศาสตร์ มีความสามารถในเรื่องการรักษาแบบแพทย์แผนไทย เป็นที่รู้จักของคนปากพะยูน

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๔๕๙ พระครูศรีรัตนรักษ์ ได้รับการนิมนต์ให้มาจำพรรษาเป็นเจ้าอาวาสที่ วัดบ่อหมาแป๊ะ การศึกษาของคณะสงฆ์ได้มีการขยายลงมาสู่ภูมิภาคมากขึ้น มีการเปิดเรียนบาลี การเทศนาแบบอรรถาธิบายและการเทศน์ชาดก โดยวัดที่เปิดสอนการเทศน์แบบอรรถาธิบายคือ วัดโพธิ์ปฐมาวาส อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา พระครูธรรมคุณาธกรกล่าวว่า พระภิกษุที่ไปศึกษาเล่าเรียนจนมีชื่อเสียงในการเทศนา ที่เป็นที่รู้จักของคนจังหวัดพัทลุงและทั่วประเทศคือ หลวงพ่อปัญญานันทภิกขุ (พระพรหมมังฆราวาจารย์) และพระครูรังสีโสภ (ริน อรุโณ) เจ้าอาวาสวัดหารเทา ตำบลหารเทา อำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง และวัดที่เปิดสอนการเทศน์แบบชาดกคือ วัดแจ้ง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา พระครูศรีรัตนรักษ์ ได้ไปสมัครเป็นศิษย์ศึกษาเล่าเรียนหลักสูตรการเทศชาดก จนมีความชำนาญและเชี่ยวชาญอยู่ในระดับแนวหน้า เรื่องการเทศน์ที่ทำให้พระครูศรีรัตนรักษ์มีชื่อเสียงคือเรื่องพระเวสสันดรชาดกโดยเฉพาะกัณฑ์ชุก เป็นที่ยอมรับและนิยมชมชอบว่าเทศน์ดีมาก ทั้งอักขระวิธี ทำนอง น้ำเสียง สติภาวการเทศน์ในเขตอำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง จังหวัดสงขลา ไม่ใครกล้าเทียบชั้น เพราะพระครูศรีรัตนรักษ์มีลักษณะเด่นเฉพาะตัวคือ โดยลักษณะนิสัยแล้ว พระครูศรีรัตนรักษ์ มีบุคลิกลักษณะที่เป็นคนอารมณ์ดี พูดสนุก เป็นคนที่ชอบพูดตลก ภาษาใต้เรียกว่าเป็นคนสำนวนเก่งเป็นฐานเดิมอยู่แล้ว เมื่อเป็นนักเทศน์ชาดก ซึ่งต้องมีเรื่องตลกประกอบเรื่องเทศน์ก็สามารถทำให้มีรสชาติดียิ่งขึ้น แต่ภายหลังถูกขอร้องจากพี่ชายให้หยุดเทศชาดกเนื่องจากการเทศน์ที่ตลกไปกฮา จนมีบางคนพูดว่าเทศตลกมาแบบนี้ไม่ใช่พระแล้ว และท่านก็หยุดเทศชาดกตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แต่สำหรับวิชาทางไสยศาสตร์ท่านคงไม่เคยหยุดในการศึกษาเพราะจากคำบอกเล่าท่านไปมาหาสู่กับ

พระสงฆ์ในแถบกลุ่มทะเลสาบที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องไสยศาสตร์และในทางเดียวกันพระครูศรีรัตนรักษ์ก็จะสอนวิชาอาคมให้กับลูกศิษย์ทุกคนมากบ้างน้อยบ้างตามที่ทุกคนปรารถนา

ชีวิตอุปสมบท ปี พ.ศ. ๒๔๔๗ ขณะนั้นอายุได้ ๑๘ ปี นายวรรณ ทิพย์มณฑิรได้บรรพชาเป็นสามเณรที่วัดหัวเตย ตำบลดอนประดู่ อำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง โดยมีพระครูอินทร์ เป็นพระอุปัชฌาย์ จำพรรษารับใช้อาจารย์พระอุปัชฌาย์ตามธรรมเนียมคนไทยโบราณเป็นเวลา ๓ พรรษา

ปี พ.ศ. ๒๔๕๐ อายุได้ ๒๑ ปีบริบูรณ์สามเณรวรรณ ได้กลับไปอุปสมบท ที่วัดดอนคัน ตำบลคูขุด อำเภอคูขุด จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นบ้านเกิด โดยมีพระครูวิจารณ์ศีลคุณ (ชู) เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอธิการคง วัดดอนคัน เป็นพระกรรมวาจาจารย์ ได้รับฉายาว่า ปุญญสิริ เมื่ออุปสมบทแล้วได้กลับมาจำพรรษาและศึกษาเล่าเรียนที่วัดควนฝาละมี ในช่วงที่จำพรรษาที่วัดควนฝาละมี ได้ช่วยพระครูวัดตานุกูล สร้างโรงธรรม(ศาลาการเปรียญ) อยู่ ๕ พรรษา ภายหลังศาลาการเปรียญ ซึ่งเป็นเรือนไม้มุงกระเบื้องดินเผา ที่หน้าบันมีลวดลายไทยตามแบบฉบับของคนไทยโบราณ ใช้เป็นที่ศึกษาในระดับประถมศึกษาของโรงเรียนวัดควนฝาละมี ก่อนที่โรงเรียนจะย้ายไปตั้งที่บ้านต้นไทร ปัจจุบันศาลาการเปรียญดังกล่าวได้ถูกรื้อไปเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ และยังเป็นกำลังสำคัญในการสร้างพระอุโบสถ์ ของวัดควนฝาละมี อีก ๕ พรรษา

ปี พ.ศ. ๒๔๕๙ ซึ่งเป็นช่วงพรรษาที่ ๑๑ ของพระครูศรีรัตนรักษ์ ตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดบ่อหมาแป๊ะว่างลงเนื่องจาก พระอธิการสุข ได้มรณภาพ พระครูวิจารณ์ศีลคุณ(ชู) วัดจะทิ้งพระ พระอุปัชฌาย์ของพระครูศรีรัตนรักษ์ นายอำเภอปากพะยูน กำนันตำบลปากพะยูน ร่วมกับชาวบ้านปากพะยูน ได้นิมนต์พระครูศรีรัตนรักษ์ จากวัดควนฝาละมี ตำบลฝาละมี อำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง ให้มาจำพรรษาและมารักษาการเจ้าอาวาสวัดบ่อหมาแป๊ะ ต่อจากพระอธิการสุข วัดบ่อหมาแป๊ะเดิมอยู่ใกล้กับทะเลสาบ เมื่อพระครูศรีรัตนรักษ์ มาจำพรรษา ได้ย้ายที่ตั้งวัดจากที่ตั้งเดิม ให้มาตั้งใกล้ควนปากพะยูน ซึ่งอยู่คนละฝั่งกับลำห้วยของวัดเก่า พระครูศรีรัตนรักษ์ให้เหตุผลว่า ที่วัดเก่ามีลักษณะของพื้นที่ดินเป็นหลังเต่า ไม่เหมาะในการสร้างที่อยู่อาศัย และเริ่มพัฒนาวัดบ่อหมาแป๊ะ จนเป็นหลักปักฐานมาจนถึงปัจจุบัน

สมณศักดิ์ที่ได้รับ

พระครูศรีรัตนรักษ์เป็นพระสงฆ์ผู้ทรงศีล ทำคุณประโยชน์ให้กับพระพุทธศาสนาอวย เป็นธุระอบรมสั่งและภิกษุในปกครองและชาวพุทธโดยทั่วไป ทำให้ได้รับสมณศักดิ์เป็นลำดับดังนี้

๑. ปี พ.ศ. ๒๔๖๑ พรรษาที่ ๑๓ ได้รับสมณศักดิ์เป็นพระใบฎีกาภรรณ ฐานานุกรมของ พระครูมุง เจ้าคณะอำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง

๒. ปี พ.ศ. ๒๔๖๒ พรรษาที่ ๑๔ ได้เลื่อนสมณศักดิ์เป็น พระสมุห์ภรรณ

๓. ปี พ.ศ. ๒๔๗๔ พรรษาที่ ๒๖ ได้รับการเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระธรรมธรรณ ฐานานุกรมของเจ้าคณะจังหวัดพัทลุง

๔. ปี พ.ศ. ๒๔๙๖ พรรษาที่ ๔๑ ได้เลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรนาม พระครู ศรีรัตนรักษ์ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๔๙๖ ในสมัยรัฐบาลของจอมพล ป.พิบูลสงคราม

มรณภาพ

พระครูศรีรัตนรักษ์ เป็นพระสงฆ์ผู้ทรงศีล เป็นพระนักเทศน์ พระนักพัฒนา และเป็น พระนักการศึกษา ที่มองเห็นกาลไกล รับใช้พระพุทธศาสนา ให้การช่วยเหลือคณะสงฆ์และ สังคมมาตลอดอายุการครองเพศสมณะ ถ้าเราศึกษาชีวิตของพระครูศรีรัตนรักษ์ตั้งแต่บรรพชา เป็นสามเณรแล้วอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ท่านได้อุทิศตนเป็นประโยชน์แก่พระศาสนาตลอด ใครให้ไปทำอะไรที่ไหนที่ไม่ขัดกับศีลวินัยแล้วท่านก็ให้การช่วยเหลือไม่เคยขาด ในที่สุดพระครู ศรีรัตนรักษ์มรณภาพด้วยโรคชราเมื่อวันพุธ เดือน ๖ ขึ้น

๑๕ ค่ำ ปีมะแม พ.ศ. ๒๕๑๐ (๒๓ พฤษภาคม ๒๕๑๐) สิริอายุรวม ๘๑ ปี พรรษา ๖๒ แต่ตำนานเรื่องเล่าที่เป็นเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ ความหน้าเกรงขามและความยิ่งใหญ่ของพระครู ศรีรัตนรักษ์ก็ยังเป็นที่เคารพศรัทธาเลื่อมใสของลูกศิษย์และประชาชนมาจนถึงทุกวันนี้

สังคมไทยในอดีตเป็นสังคมพุทธศาสนาอย่างแท้จริง มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างแนบ แน่นระหว่างบ้าน วัดและโรงเรียน บ้านเป็นหน่วยสังคมที่ผลิตบุคลากรรุ่นแล้วรุ่นเล่า วัดและ โรงเรียนเป็นหน่วยที่ให้การปลูกฝังอบรมบ่มเพาะความรู้ทั้งทางโลกและทางธรรม โดยเฉพาะวัดถือ ว่าเป็นด่านแรกๆของการอบรมบ่มเพาะก็ว่าได้ เพราะพระสงฆ์เป็นกลุ่มคนที่อ่านออกเขียนได้เป็น กลุ่มแรกๆ วัดจึงเป็นแหล่งรวมความรู้ในทุกแขนงของชุมชน ไม่ว่าจะในรูปแบบสถาปัตยกรรม ตำรับตำรา ทักษะความชำนาญ หรือองค์ความรู้มุขปาฐะ ยิ่งบางวัดที่เจ้าอาวาสใฝ่รู้ใฝ่เรียนก็จะมี

ความรู้ความชำนาญเป็นที่รำลือ อันจะนำมาซึ่งลูกศิษย์ลูกหาจำนวนมาก ทั้งที่มาจากโรงเรียนและ
ที่มาช่วยงานเรียนรู้ในฐานะ

ในยุคหนึ่งของสังคมภาคใต้เป็นยุคที่ผู้คนนิยมวัฒนธรรมนักแสดง ทั้งเพื่อพิทักษ์ทรัพย์ของ
ตนเอง ญาติพี่น้อง เพื่อนมิตร บริวาร และเพื่อแสดงอำนาจบารมี อำเภอบางปะอิน จังหวัด
พัทลุง เป็นพื้นที่หนึ่งที่เป็นแหล่งฝึกฝนวิถีของคนนักแสดง ด้วยมียุทธภูมิทางภูมิศาสตร์ที่เหมาะสม
มากเพราะมีความหรือเนินจำนวนมากเป็นบริเวณกว้าง และมีอาณาเขตติดต่อกับทะเลและป่าพรุ
เป็นแหล่งผลิตวัตถุดิบคอก-หุงน้ำมัน-และแช่ยาเพื่อคงกระพันชาตรี เป็นสถานที่รวมกลุ่มและ
กบดานสำคัญของโจรที่มาจากสงขลาและพัทลุง พระครูศรีรัตนารักษ์ หรือ ‘ตาทหลวงวรรณ’ (ตาม
คำเรียกของผู้คนในละแวกจังหวัดพัทลุงและสงขลา) หรือ ‘อาจารย์วรรณ’ (ตามเรียกของลูกศิษย์
ลูกหา โดยเฉพาะลูกศิษย์ทางด้านเครื่องรางของขลัง) เป็นภิกษุเรืองวิทยาคมรูปหนึ่งซึ่งมีชีวิตร่วม
ในยุคสมัยดังกล่าว จึงมีเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับอิทธิปาฏิหาริย์ เครื่องรางของขลัง วิถีปฏิบัติที่ไป
เกี่ยวข้องกับโจรและคนนักแสดง ตลอดถึงการให้การให้ความช่วยเหลือในลักษณะต่างๆ ซึ่งบางครั้ง
ท่านต้องยอมรับเคราะห์แทนผู้อื่นในกรณีของเหตุอันตราย

พระครูศรีรัตนารักษ์เป็นเจ้าของวัดรัตนาราม (วัดบ่อหมาแป๊ะหรือวัดพระนอน)
อำเภอบางปะอิน จังหวัดพัทลุง เป็นพระอุปชฌาย์ เจ้าคณะตำบลเกาะนางคำ ซึ่งให้การอบรมสั่ง
สอนทั้งพระภิกษุ-สามเณร-และพุทธศาสนิกชนอย่างต่อเนื่องและจริงจัง มีความรู้ในเรื่องไสย
ศาสตร์- คาถาอาคม-การตักสิริยาม-การรักษาแบบหมอพื้นบ้าน-และการปิดเป่าด้วยเวทมนต์คาถา
เป็นอย่างดี และเป็นที่ยกย่องว่าท่านมีวาจาสิทธิ์ เป็นที่เกรงขามของบุคคลทั่วไป และเป็นที่เคารพนับ
ถือของคนทั้งในจังหวัดพัทลุงและจังหวัดสงขลา โดยเฉพาะในช่วงการที่ท่านไปตั้งทัพตัดไม้ (เพื่อ
สร้างพระอุโบสถ) ที่อำเภอบางแก้ว และที่บ้านลอน ตำบลแม่ขี อำเภอดงตาล จังหวัดพัทลุงนั้น
ได้มีชาวบ้านที่เลื่อมใสศรัทธานำอาหารมาถวายเป็นประจำตลอดการตั้งทัพ ซึ่งต่อมาในภายหลังได้
มีการสร้างวัดขึ้นในบริเวณที่ท่านเคยตั้งทัพทั้งสองแห่ง คือวัดรัตนาราม อำเภอบางแก้ว และวัด
ลอน อำเภอดงตาล จังหวัดพัทลุง ในปัจจุบัน

พระครูศรีรัตนารักษ์เป็นสาวกพระพุทธองค์ที่ปฏิบัติตนตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด
เป็นพระสงฆ์ที่มีบทบาทในชุมชนทั้งในแง่การสั่งสอน-ควบคุม-ช่วยเหลือ-และพัฒนา การศึกษา
ประวัติพระสงฆ์ซึ่งเป็นแบบอย่างได้หรือเรียกกันว่า ‘พระสุปฏิปันโน’ นอกจากจะทำให้เห็น
แบบอย่างในการปฏิบัติตนตามหลักคำสอนของพระพุทธองค์แล้ว ยังสามารถมองเห็นพัฒนาการ
ของสังคมที่เกี่ยวข้องในลักษณะของการมีอิทธิพลต่อกันอีกด้วย โดยศึกษาเหตุปัจจัยของพระสงฆ์

ซึ่งเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของชาวบ้านเป็นพลังขับเคลื่อนในการเรียนรู้และร่วมพัฒนาสังคมในด้านต่างๆต่อไป

วจาสิทธิ์

ถ้าเราพูดถึงวจาสิทธิ์หรือวจาศักดิ์สิทธิ์ ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ทำให้พระครูศรีรัตนรักษ์ มีชื่อเสียงโดดเด่นเป็นที่รู้จักเคารพเลื่อมใสศรัทธา สมกับสมณศักดิ์ที่ท่านได้รับการสถาปนา วจาสิทธิ์ ของพระครูศรีรัตนรักษ์มาจาก ๒ ส่วนคือ ๑. เกิดจากคาถาอาคมที่ท่านได้ศึกษาเล่าเรียนมาจากครูบาอาจารย์ และ ๒. สืบเนื่องมาจากท่านมีล้นเป็นปาน การมีวจาสิทธิ์ของพระครูศรีรัตนรักษ์เชื่อว่าจะมีเพียงเหตุการณ์ประกอบเพียงสองสามครั้งแต่ทุกครั้งที่ท่านพูดจะเป็นเช่นนั้นทุกครั้ง ไม่ต่างไปจากพระครูวิจารณ์ศีลคุณ(ชู)ผู้เป็นอาจารย์ สมบูรณ์ ไกรวงศ์ ข้าราชการบำนาญปัจจุบันอายุ๘๘ปี(๒๕๕๓)และเป็นลูกศิษย์ตาหลวงวรรณไต้กล่าวถึงวจาสิทธิ์ของพระครูศรีรัตนรักษ์ว่าเป็นจริงโดยยกเหตุการณ์ของนายเม้ง แซ่ตัน คนในอำเภอ ปากพะยูน นิยมเรียกว่าแป๊ะเม้ง บ้างก็เรียกเก้าแ่เม้ง เป็นเจ้าของโรงสีข้าว โรงน้ำแข็ง และเป็นเจ้าของเรือยนต์โดยสารที่วิ่งรับส่งคนจากสงขลา - ปากพะยูน - ระโนด เมื่อพระครูศรีรัตนรักษ์โดยสารเรือไม่ว่าจะไปสถานที่ใดก็จะไม่เก็บค่าโดยสาร เพราะนายเม้ง แซ่ตัน นับถือพระครูศรีรัตนรักษ์เป็นอาจารย์ เมื่อเดินทางกลับมาถึงที่ท่าเรือปากพะยูนทุกครั้งพระครูศรีรัตนรักษ์จะให้พรกับแป๊ะเม้งว่า “เม้งเหอ ขอ ให้มั่งรวย ให้มั่งรวย นะ ” จากพรดังกล่าวทำให้นายเม้ง แซ่ตัน ทำมาค้าขายร่ำรวยขึ้นเป็นลำดับ และทำกิจการใด ๆ ก็ร่ำรวยไปด้วย กระทั่งไปประกอบธุรกิจการค้าที่ประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ธุรกิจก็มีความเจริญรุ่งเรือง มีกำไร แป๊ะเม้งเชื่อว่าที่ตนเองมีธุรกิจเจริญก้าวหน้าเพราะการให้พรของพระครูศรีรัตนรักษ์ คนส่วนใหญ่ในอำเภอปากพะยูนก็เชื่อเช่นนั้น ภายหลังจากพระครูศรีรัตนรักษ์มรณภาพไปแล้ว แป๊ะเม้ง ยังเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาวัดรัตนารามและทำให้ความปรารถนาของพระครูศรีรัตนรักษ์สำเร็จ คือ การสร้างพระอุโบสถที่พระครูศรีรัตนรักษ์ลงหลักปักฐานเอาไว้ และการสร้างพระนอนองค์ใหญ่บนควนพระนอนหลังวัด จนสำเร็จ ปัจจุบันลูกหลานของแป๊ะเม้งก็ยังให้การช่วยเหลือในการพัฒนาวัดในทุกกิจกรรม

เหตุการณ์ที่สองคือในช่วงเดือน พฤศจิกายน พ.ศ ๒๕๘๕ พระครูประศาสนกิจโกศลเล่าให้ฟังว่า “ได้เกิดพายุกัดอย่างหนัก ที่ อำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง ทำให้เรือล่ม ทำให้มีคนเสียชีวิตและมีศพลอยอยู่ในทะเลสาบปากพะยูนจำนวนหนึ่ง ” ชาวประมงและเรือโดยสารประจำทางไม่มีใครกล้าออกไปหาปลาและไม่กล้าเก็บศพที่ลอยอยู่ไปทิ้งเพราะกลัวผีจะนอนในเรือ ทำให้

เรือเกิดอัปมงคล ทำให้ชาวบ้านไปปรึกษากับพระครูศรีรัตนรักษ์ พระครูศรีรัตนรักษ์ต้องการให้เรือช่วยกันเก็บศพที่ลอยอยู่แล้วนำมาขึ้นที่ท่าหน้าต้นไทร หน้าวัดบ่อหมาแป๊ะเพื่อทำพิธีสวดส่งวิญญาณผู้ที่เสียชีวิตให้ไปสู่สุคติ ก็มีทั้งเรือที่กล้าชนศพบ้างไม่กล้าชนศพมาบ้าง ท่านกล่าวว่าใครที่ช่วยชนศพที่ท่าหน้าของวัด จะมีโชคลาภในอาชีพทั้งการหาปลาและการเดินเรือ หลังจากนั้นเจ้าของเรือที่ช่วยชนศพก็มีโชคลาภไปตามกัน คนที่ไม่ช่วยก็ไม่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับเรือ

เหตุการณ์ที่สามในเรื่องวาจาสิทธิ์คือเหตุเกิดเมื่อมีการจัดงานวัดของพระครูศรีรัตนรักษ์ และมีการจัดงานประจำปีของบังนิโกร ซึ่งจัดงานที่ตลาดปากพะยูนเป็นงานใหญ่มีการจัดขายสินค้าให้กับชาวบ้านในปีนั้นงานดังกล่าวตรงกับงานทอดกฐินของวัดบ่อหมาแป๊ะ และได้มีการเรียกบังนิโกรไปพูดคุยเพื่อขอให้บังนิโกร เลื่อนวันการจัดงาน โดยพระครูศรีรัตนรักษ์กล่าวกับบังนิโกรว่า “ มึงให้กูจัดงานทอดกฐินให้เสร็จก่อนแล้วมึงค่อยจัดงานที่หลัง ” บังนิโกร ไม่ยอมทำตาม พร้อมกับพูดว่า “ ถ้าอย่างนั้นผมจะขาดทุนอย่างหนักทีเดียวเพราะผมได้ลงทุนเป็นเงินไปหลายบาทแล้ว ผมไม่ยอมหรอก ผมจะจัดก่อน ” ตาหลวงวรรณได้ตอบกลับไปว่า “ ถ้ามึงคิดพินนี้มึงจะได้จัดงานครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายต่อไปจัดงานไม่ได้อีกแล้ว ” หลังจากนั้นบังนิโกร ก็จัดงานประจำปีในปีนั้นเสร็จผ่านพ้นไป ในปีต่อมาเมื่อบังนิโกร คิดจัดงานปีในปีต่อมา เมื่อถึงวันงานวันแรกก็มีสิ่งที่ไม่ มีใครคาดคิดเกิดขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์คือ ได้เกิดพายุและฝนตกอย่างหนัก พายุได้พัดเอาหลังคา เต็นท์ที่ขายของกระจุกกระจิกกระจายไปหมดเกิดความเสียหายให้กับบังนิโกร เป็นอย่างหนัก และทำให้การจัดงานขาดทุน และทุกครั้งที่บังนิโกร คิดจัดงานที่ตลาดปากพะยูนก็จะเกิดเหตุการณ์เช่นเดิมทุกครั้ง ทำให้สภาพชีวิตของบังนิโกร ตกต่ำทำมาค้าขายไม่ขึ้นตลอดมาและเลิกการจัดงานประจำปีไปในที่สุด และถ้าพวกเราให้ถึงพูดเรื่องวาจาสิทธิ์ของพระครูศรีรัตนรักษ์ที่ อำเภอบาง พะยูน จังหวัดพัทลุง เรื่องราวของบังนิโกร จะได้รับการกล่าวขานถึงกันมากที่สุดเพราะเป็น เหตุการณ์เชิงประจักษ์แก่สายตาของผู้ที่ไปร่วมงานประจำปี

เหตุการณ์ที่สี่เป็นเรื่องที่บุคคลเล่าให้ฟังหลายคนเช่น แปก บัญพันธ์ บุญชู คงบัว ทั้งสองคนเป็นลูกศิษย์ใกล้ชิดพระครูศรีรัตนรักษ์ทั้งในช่วงที่อุปสมบทเป็นพระภิกษุและลาสิกขาบทมาแล้ว ได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่พระครูศรีรัตนรักษ์เล่าให้ฟังว่าครั้งหนึ่งได้เดินทางเพื่อไปบอกบุญให้คนมาร่วมทำบุญที่วัดระหว่างทางนักบุญทั้งหลายที่ทราบข่าวก็ได้ร่วมกันนำเงินมาร่วมทำบุญเสียก่อนเพื่อป้องกันการไม่ได้มาร่วมงานบุญที่วัดบ่อหมาแป๊ะทำให้ได้เงินใส่ยามมาจำนวนไม่น้อย โดยยามพระครูศรีรัตนรักษ์ ได้ให้ศิษย์วัดเป็นคนสะพายและเดินตามหลังพระครูศรีรัตนรักษ์ ระหว่างที่เดินมีชายวัยกลางคนสองคนเดินตามมาติดๆ ชายทั้งสองคนเดินตามมาระยะหนึ่ง ได้

บอกศิษย์วัดว่าพวกตนจะเป็นคนช่วยสะพាយ่ามให้เอง ศิษย์วัดได้บอกพระครูศรีรัตนรักษ์ว่า “ ตาหลวงเหอ โหม่น้ำมันี่ช่วยพาย่ามให้ ” พระครูศรีรัตนรักษ์ได้บอกกับศิษย์วัดว่า “ มึงถือให้หนักไซ้ให้สองคนนั้นมันช่วยกันถือต่อเดียวมันถือไปส่งให้เราจนถึงท่าเรือ ” และเมื่อถึงท่าเรือชายทั้งสองคนก็คืนย่ามให้กับศิษย์และบอกกับพระครูศรีรัตนรักษ์ว่าพวกผมเป็นโจรคิดจะมาปล้นเงินในย่ามของท่านแต่ไม่รู้ทำไมจึงไม่กล้าปล้น ทั้งสองกราบขอโทษพระครูศรีรัตนรักษ์ ท่านไม่ได้ถือโทษเอาความกับโจรทั้งสองคน